

Expedice za ruským zatměním Slunce začíná

Dlouho očekávaná a plánovaná expedice je tu. Předvírem 24. července 2008 v časných ranních hodinách vyrazila 4-členná skupina ve složení Martin Lehký (řidič), Dalibor Hanzl, Petr Komárek a Petr Horálek autem za hranice k našim slovenským sousedům, kde se na žilinském nádraží setkala s manžely Skálovými a Matyášem Zetkem. Slovenští přátelé, bratraci Dano a Stano Sokolovi nás doplnili s příjezdem inkriminovaného vlaku z Bratislavy, na jehož konec byl před našima očima připojen skromný lehátkový vagón opředený jasnou azbukou na jeho bocích. S nelehkou, byť co nejméně náročnou bagáží se naše 9-ti členná skupinka prokázala zakoupenými lístky Žilina-Moskva (což je záslužná práce Stana) před očima dvou roztomile rusky mluvících paní průvodčích. Ty ještě před naším nástupem hadříkem očistily madla vlaku, což nás odrovnalo naprosto nejdříve. U nás v republice jsme tohle nikdy neviděli. A přesně s úderem 16:42 se kola lokomotivy roztáčí a celá souprava se pomalu rozjíždí na tolik vytouženou cestu do ruské země.

Ještě toho dne se v třech třílůžkových kupé na konci vagónu snažíme pochopit styl povlečení a za doprovodu silného deště někteří konečně poznáváme krásu východního Slovenska. Poznáváme, že naši „soucestníci“ ve vedlejších dvou kupé napadla stejná šílenost jako nás a razí za ztemnělým Sluncem 1. srpna. Díky občasnému polojasnému charakteru počasí se nám odkrývá překrásný vysokotatranský masiv, který je shora ponořen do stratů, ale jinak ozářen zapadajícím Sluncem. Čím více nás vlak veze na východ, tím více nás překvapuje vysoká hladina řek a potoků. Ano, východní Slovensko trápí záplavy. A navíc tu stále prší. Některé obrazy jsou jako z večerních zpráv vytržené. Dřevěné lávky se boří pod nápozem vody, rodinné zahrádky jsou pod hladinou, stejně tak i dětská fotbalová hřiště. Avšak rychle se stmívá a únavu nás pomalu krotí.

Já jsem v třílůžkovém pokoji s manžely Skálovými. Tam poprvé okouším vrchní lůžko a tak nějak s nepříjemným pocitem si uvědomuji, že jsem na něj moc vyrostl. Navíc se nemohu ani pořádně zvednout kvůli nízkému stropu, takže gymnastické polohy, do kterých se stahuji, bych vám rozhodně nepřál. A aby toho nebylo málo, okna nejsou otevírací a klimatizace moc nefunguje. Z nepochopitelných důvodů je nám stále zamykán záchod. Takže legrace tu skutečně je.

Přibližně kolem druhé hodiny ale přichází ty největší zážitky. Nejdříve přichází očekávaná kontrola pasů za silné venkovní bouře, kterou zazdívám humorem Miroslava Donutila ze sluchátek CD přehrávače. Při oželeném ukončení poslechu slyším hořčné sebevýtky Matyáše, který vcelku hlasitě svůj pas hledá. Vše dopadá dobře a po hrubé hodině přichází ten největší železniční zážitek. Po druhé, poněkud drsněji pojaté kontrole, se s námi vagon necitelně zvedá do výši a parta opláštěných techniků nám s baterkami za silného deště rozšiřuje podvozek na východní železniční dráhy. Usnout se nám daří až o přibližně další dvě hodiny. No, mezi námi puntičkáři jen o jednu, neboť jsme též přibrali jednu hodinu přechodem do jiného časového pásma. Vlak se ještě půl hodiny drsně cuká napojováním dalších vagónů, neboť odsud tento vlak dále pokračuje jako ukrajinský osobní vlak.

Další den, 25. července, nás vítá poměrně depresivní ukrajinská krajina se zataženou oblohou. Ráno navíc, což jsem prospal, krajinu ohrožovaly ještě větší záplavy než na Slovensku. Občas zasahovaly i do kolejí, z vody trčely kovové konstrukce a rozvodněná řeka byla opravdu divoká. Zpoždění vlaku se nasčítávalo ...

Petr Komárek u okna žasne nad krajinou Ukrajiny. Foto: Dalibor Hanžl.

Ale nebojte se, nebyl by to Dano Sokol, či Petr Komárek nebo neposledně Martin Lehký, alias Makalaki, aby bylo o legraci postaráno. Míč proti trdomyslnosti si sice nikdo nevzal, ale myslím, že není zapotřebí. Boj se zamčeným záchodem řeší Stano se svými kleštěmi (nevím, jestli paní průvodčí už pochopila, že nemá význam nám ten záchod zamykat, byť se řídí napsanými pravidly, podle nichž na záchod nikdo nesmí 20 min před a po zastávce; časová vzdálenost některých zastávek je přitom jen 30 minut). Dano část skupiny, která si nevzala poučné čtení, zasvěcuje do parádní detektivní hry a Makalaki s Daliborem při zjištění funkční zásuvky ve svém kupé promítá v notebooku klasický „Svéráz národního rybolovu“. Do této veselé nálady nám konečně pouštějí klimatizaci, ačkoliv při současné teplotě kolem 18 stupňů ve vagónu už to dělá radost snad jen eskymákům. Největší překvapení přináší stanice, na které jsme neměli dle harmonogramu vůbec stavět. Vlak brzdí na nevelkém nádraží, kde se zjevují (už v Ukrajině) prodávající bábušky ověčené žlutými šátky a nabízí pivo, pirohy i jiné standardní zboží.

*Stano (vlevo nahoře) a Dano (vlevo dole) se vloupávají na uzamčený záchod.
Foto: Dalibor Hanzl.*

Večer se konečně dostáváme do krásnějších oblastí Ukrajiny a k magické ruské hranici zbývá nemnoho. Dokonce je i cirrovitě polojasné počasí s bouřemi u obzoru.

Harmonogram slibuje příjezd do centra Moskvy (nádraží Kievskaja) 26. července v odpoledních hodinách. Vyhledání hostelu Lenin, který nás bude hostit po další 3 dny, snad zvládneme pomocí slavného moskevského metra a pak vzhůru za krásami „stalice Rusii“. Během pobytu nás navíc doplní i zbytek expedice – Petr Skalák se třemi přáteli. Pokračování bude následovat brzy.

Vítejte ve stalič Ruska! Foto: Martin Lehký.